Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1922 | 1. AARGANG

Vort jordlivs betydning i evangeliets lys.

Av ældste *Gustav G. Risan,* Trondhjem.

Til alle tider og blandt alle folkeslag har der eksistert de forskjelligste tanker og ideer angaaende betydningen eller værdien av vor tilværelse her paa jorden.

Stadig dukker op i historien f. eks. den tanke, at *livet* er *et onde*, at det er en stor ulykke dette «at være født», og at døden under alle forhold og til alle tider maa hilses som en velkommen befrier. Og det merkelige er, at det netop synes at være blandt de mest ædle og længst fremskredne mennesker at disse tanker blir fremkastet. Derav kan det vel og til en viss grad forklares, at en del av de mindre tænkende likesom begynder at spørre sig selv: «Er livet igrunden værd at leve? Er disse faa aar paa denne vor jord, som regel tilbragt under kummer og møie, egentlig nogen attraaværdig lod? Vilde det ikke være bedst at bli det kvit snarest mulig? Og saa er det likesom en tom, trøstesløs resignation lægger sig over disse mennesker, og de lar det drive for «lut og koldt vand», interesseløst, likegyldig og uten nogen gang for alvor at gi sig tid til at stanse op for dette virkelige spørsmaal: «Hvad er hensigten med mit liv?»

Naar vi paa vor livsvei møter nogen av disse mennesker, der synes at ha opgit sin livskamp og driver planløst og viljeløst omkring, fristes vi ikke da til at spørre: «Er det egentlig deri at menneskets fortrin fremfor dyrene bestaar, at vi skal opgi vor kamp for livet?» Ti vender

vi vort blik mot dyreverdenen, saa blir vi der vidne til en intens og stadig kamp for livet og tilværelsen. Ja, det store fælles træk for alle dyr, fra de høiest utviklede til de laveste arter, det er netop deres stadige kamp og virksomhet for sin tilværelse. Mennesket derimot, skabningens mesterverk, og da især de længst fremskredne, de likesom vil avvise denne kamp for tilværelsen, og ut fra den falske forutsætning at «livet i sig selv er ondt» vil de at kampen for livets fremskridt og opholdelse skal avløses av «kampen mot selve livet». Det kan nu indvendes mot mig, at jeg ser for pessimistisk paa tingene, og at jeg er for overdreven i mine slutninger; men et litet glimt ind i nogen av de store aanders væsen baade i gammel og ny tid vil gi mig medhold i mine slutninger.

Den gamle græske digter *Sofokles*, født 496 f. Kr. i landsbyen Kolones utenfor Athen, var en av sin samtids ypperste og mest produktive forfattere. Av de ca. 120 stykker som oldtiden hadde av ham, er der visst kun 7 som er bevart for efterverdenen. I et av disse, «Oidipus i Kolones», og som skal være et av hans betydeligste og eiendommeligste verker, lar han saaledes et kor synge følgende vers:

«Lykeligst den som aldrig blev født.
Næst bakefter følger, — langt bakefter — den, som engang født
finder hurtigst tilbake dit, hvor han kom fra.»

Om keiser og vismanden *Marcus Aurelius* fortælles, at han, selv om han var frisk, uten smerter og gjenvordigheter til stadighet pleiet at utrope: «Hvorlænge skal jeg vente. Kom død, kom hurtig!» Og i en av *Flauberts* romaner findes og følgende ord: «Jeg skulde ønske at stige ned til bunden av naturen, for jeg skulde ønske at være selve materien.» Den store, nu avdøde franske digter *Emile Zola*, han lar en av hovedpersonene i et av sine store verker utbryte med følgende ord: «Nei, det eneste gode, det er ikke at være til, eller hvis man er til, da at være et træ, en sten, endnu mindre, et sandkorn, som ikke kan bløde under de forbigaaendes hæl.» — — Naar vi saa videre

vet, at *Buddhas* lære om menneskets høieste pligt: «Livets tilintetgjørelse og verdens undergang» ved den tyske skribent *Schopenhauer* er omplantet paa europæisk grund, og at den verdenskjendte russiske digter *Leo Tolstoy* i en tung stund skrev en av sine merkeligste bøker «Kreutsersonaten», hvori han for alvor tilraader hele slegten at leve i «cølibat» for at hitføre et ublodig selvmord paa hele slegten, ja da maa vi ha ret til at dra den slutning, at alle disses syn paa livet er i bund og grund livsfiendsk. De forkaster helt troen paa, at *livet* er av guddommelig oprindelse, at «livet er Guds store gave til mennesket». Og naar denne elementære sandhet forkastes, naar troen paa «livets guddommelighet» tapes, da er det saa naturlig og forklarlig, at «livets egentlige værdi» forringes i samme grad som troen paa det guddommelige forsvinder. Ti uten denne tro blir livet indholdsløst for det som har blivende værdi. Og saa længe man lever sit liv uten den ballast, som den sande religion kan gi, saa staar ens livsskute i fare for at kastes hit og dit paa det oprørte menneskehav for tilslut at strande mot klipperne eller at løpe paa et av de mange farlige undervandsskjær, hvorfra redning kan være umulig og hvor kun en haabløs, grufuld og ukjendt evighet griner en imøte.

Men — var dette livets mening? Var dette livets hensigt? Var det derfor vi fik vort jordiske tabernakel? Var det derfor at livet blev os skjænket, at vi kom til denne jord, for at vi skulde anse vor fødsel som en forbandelse? For at vi efter nogen aar i kummer og møie uten at kjende livets ophav, hensigt og maal atter skulde veires hen som avner for vind? — Ja, var dette livets mening, saa kunde vi allesammen gjerne istemme med den gamle kirkefader Lactantius, naar han utbryter:

«Allerbedst var det aldrig at fødes og aldrig at strande paa livets klipper; næstbedst, naar du engang er født at flygte som fra en brand saa hurtig som mulig.»

Men er dette sandt? Nei og atter nei! Gammel og ny aabenbaring fortæller os noget ganske andet. I Jobs Bok 38, 4—7 fortælles, «at da Gud grundfæstet jorden før noget menneskelig væsen var sat ned paa den, saa sang

morgenstjerner tilhobe, og alle Guds barn ropte av glæde.» Hvem var disse Guds barn som ropte av glæde? Selv om Bibelen forklarer det, om ikke saa klart og tydelig som mange andre spørsmaal, saa staar dog vor tids teologi uviss og famlende med hensyn til forstaaelsen og besvarelsen av dette vort spørsmaal. Men takket være vor Fader i det høie, saa behøver vi ikke at være i vildrede med hensyn til dette. I en aabenbaring til Abraham (Den kostelige Perle) læser vi følgende ord: «Og Herren hadde vist mig, Abraham, fornuftsvæsener, som var organisert før verden blev, og blandt disse var mange av de ædle og store. Og Gud saa disse sjæle at de var gode, og han stod midt iblandt dem, og han sa: «Disse vil jeg gjøre til mine fyrster;» ti han stod mit blandt dem som var aander, og han saa at de var gode. Og han sa til mig, Abraham: «Du er en av dem, du blev utvalgt før du blev født.» Og der stod en iblandt dem der var Gud lik; og han sa til dem som var hos ham: «Vi vil gaa ned, ti der er rum der, og vi vil ta av disse elementer og danne en jord, hvorpaa disse kan bo. Og vi vil prøve dem dermed og se, om de vil gjøre alt hvadsomhelst Herren deres Gud skal befale dem. Og de, der holder deres første prøvestand, skal forøkes. Og de, der ikke holde deres første prøvestand, skal ikke faa herlighet i det samme rike med dem, der holde deres første prøvestand, og de, som holde deres anden prøvestand, skulde herlighed vorde tildel.»

Denne herlige aabenbarelse til Abraham fortæller os med al ønskelig klarhet, at disse Guds barn der ropte og sang av glæde hin gang, da Gud grundfæstet jorden, det var netop de mennesker der har bebodd og fremdeles bebor vor jord. Ti vi faar av denne aabenbarelse, i forbindelse med Jer. 1, 5, samt av Ap. Gj. 17, 22—26 og av Joh. Aab. 12, 7—9 med flere, den herlige forstaaelse at vort livs begyndelse ikke begyndte med vor jordiske tilværelse, men at det skriver sig fra evigheter av, og at vi, før vi kom til denne vor jord, eksisterte som fornuftsvæsener i vor evige Faders nærværelse. Og blandt en av de første beretninger om mennesket, vi har kjendskap til

formedelst aabenbaringer fra Gud, den skriver sig netop fra den episode, da de som aander i Guds nærværelse ropte og sang av glæde og fryd. Og hvad var grunden til deres glæde og hvad var emnet for deres sang uten netop det, at de var vidende om at Gud var ifærd med at grundfæste jorden, at han var ifærd med at organisere en klode, hvortil det var hans hensigt at sende disse sine barn for at gi dem en rik anledning til utvikling, rik anledning til evig fremadskriden, og med en større mulighet for at opnaa det store maal, *at bli Gud lik*, og at komme tilbake til ham med større klarhet og intelligens. I bevisstheten om dette ropte de og sang av glæde. For disse var der ingen sang som lød om dette at «lykkeligst var den som ikke var født!» Ti de saa i sin jordiske fødsel noget av det høieste som kunde vederfares dem. Og naar det første menneske fødtes til vor jord, som det hadde glædet sig til, saa staar der at *Gud skapte det, til og med i sit eget billede*, og at han gav det herredømmet over den grundfæstede jord.

Og engang sat paa jord, da begynder vor opgave. Da er det ikke sandt, at vi saa snart som mulig skal flygte fra livet som fra en brand, men da er det at Gud vil vi skal benytte alle vore chanser for at lære og forstaa og leve efter Guds vilje. Og er vi villig til at gi vor vilje og vort liv i Guds haand og bøie det ind under hans almægtige og kjærlige vilje, da vil vi ikke saa snart betragte *livet som noget ondt* og opgi vor livskamp. Nei, da vil vi faa trang til at takke Gud for vort jordiske liv som den største gave vi hittil har mottat av ham. Vi vil faa trang til at takke ham for vor evne til at nyte livets sande glæder, men vi vil ogsaa takke ham for vor evne til at *lide*, ti netop *lidelsen i livet*, den bringer os rike erfaringer og knytter os sterkere til Gud og gjør os mere skikket for et liv i Guds nærværelse. Ti la os ikke glemme, at som *jordlivet med sin veksling av sorg og glæde er Guds største gave vi hittil har faat*, saa er *den største gave vi har i vente* efter et liv hernede i troskap mot ham, *det evige liv i celestial herlighet hos Gud*, befriet fra sorger og lidelser.

Naar vi er villig til at erkjende dette, at *vort liv her-*

nede er Guds gave til os, og at det er vor pligt at stelle og verne om denne gave paa bedste maate, da vil vort liv faa indhold. Da faar vi se at livet er værd at leve. Da kastes ikke vor livsskute hit og dit og trues med at splintres mot klippene, ti da vet vi at vi har Ham ombord som ogsaa i vore dager har magt til at byde baade storm og sjø at lægge sig. Og som mennesker der har lært at forstaa at *vi kommer fra evighet og gaar til evighet*, saa bør vi alle leve med dette som motto over vort liv:

«*Se jeg er kommen for at gjøre din vilje, o Gud!*»

Fattighuset for mor.

Fra „*Relief Society Magazine*".

James Benton sat i dype tanker foran ilden i sin komfortable dagligstue. De dype rynker i hans pande, som naadde fra det ene øre til det andet, syntes at bli skarpere og tydeligere for hvert minut, og hans tynde læber droges ualmindelig krampagtig sammen — fremvisende James som overveiende et eller andet vanskelig problem.

Han var kommet til det resultat at noget maatte gjøres og det hurtigt. Den gamle dame blev mer og mer utaalelig og prøvende for hver dag, bare igaar kom hun ind i storstuen med kjolearmene brettet op og hadde et svært kjøkkenforklæde paa, netop som Helene, hans hustru, underholdt et fint selskap, og dagen før vilde hun ubetinget hjælpe vaskekonen i bryggerhuset. Og maaten hvorpaa hun opførte sig ved spisebordet. James rystet og lukket øinene naar han tænkte paa hvorledes hun spiste saus med kniven og drak te av skaalen.

Hans taalmodighet med sin svake og aldrende mor maatte komme til en ende. Han maatte ta i betragtning sin egen familie, samt den stilling han indtok i selskapslivet. Han fattet da den beslutning at han maatte faa sin mor ind paa fattighuset, hvor hun kunde komme i selskap med kvinder av sin egen alder og dog bli godt efterset. I hans hjem bragte hun jo ofte skam over familien ved sine gamle vaner og skikke.

Naturligvis skulde hun ikke netop leve paa fattighuset

til en byrde for offentligheten. Han skulde nok se efter at hun fik sit eget værelse, samt bøker og andet som hun ønsket. Endvidere behøvet de ogsaa det lille værelse, som hun nu hadde. Hans hustru hadde jo nylig sagt, at det skulde være netop passende for blomster og planter, da det laa paa nordsiden og var tilbøielig til at være litt raatt.

Han regnet ogsaa ut at det ikke var ret at han skulde bære hele byrden av sin mors underhold, da der var fire andre sønner i familien. Men de var bosatte langt borte, to som nybyggere, og de andre arbeidet i fabrikker for en ganske lav betaling. Dog syntes han det ikke var mer end ret at de skulde hjælpe til med utgiftene for morens underhold.

Som han saaledes sat i sin lænestol, syntes det som om han med ett var overført til et stort værelse, hvor der var mange mennesker tilstede. Nysgjerrig saa han omkring sig og fandt at der var en hel mængde gamle, nedbøiede mænd og kvinder som sat i lange rækker paa usle træbænker. Alle viste i deres rynkede ansigter og matte, sorgfulde blikke at de hadde gjennemgaat meget ondt baade av nød, armod og skuffelser. Deres tunge, matte øine viste hvor motløse de var, intet haab og intet smil paa deres skjælvende læber. Der syntes dog at være en slags festlig tilstelning, for alle de forsamlede hadde gjort forskjellige forsøk paa i deres iøinefaldende armod at klæ sig anstændig, mænd i rene overalls og lyst farvede, men falmede skjorter med høie kraver, og kvinderne med kjoler av den samme smakløse type, saadanne som i almindelighet forskaffes til medlemmene paa fattighusene.

Paa de forreste bænker hadde nogen besøkende tat plads, som tilsynelatende hadde indfundet sig for paa en eller anden maate at opmuntre de gamle. De sang nogen oplivende sanger, hvorefter en av selskapet gav en tale paa en maate der utviste stor sympati og interesse for de tilstedeværende, samt drog deres tanker bort fra deres ubehagelig forhold til den kjære Frelser og hans opløftende evangelium om opstandelsen og det evige liv. Taleren gjorde et dypt indtryk paa sine tilhørere, saa de

likesom glemte sin ubehagelige tilværelse, og barndommens følelser og erindringer gav deres ansigter et nyt og opfriskende utseende. En gammel kvinde med hænder skjælvende av lammelse tok del i sangen, en anden borte i et hjørne med et av gigt forvredent legeme stod op og svinget med armene i takt efter musikken. En mand som ubevisst var blit meget motbydelig, klappet sig paa knærne og trampet i gulvet med sine svære, grove støvler ved den allermindste aarsak.

James betragtet nøiagtig de besøkende med haab og bøn om at ingen av dem vilde gjenkjende ham som medlem paa et saa uhyggelig sted. Han følte en anger og motvilje til medlemmene av sin familie som hadde sendt ham til dette sted, mens de selv bodde i gode og hyggelige hjem. Fremtiden blev saa mørk og motbydelig for ham, naar han tænkte paa sin tunge lod, at de maatte tilbringe dager og aar i selskap med disse hjælpeløse stakler og opholde sig i et cellelignende værelse samt spise den daarlige, smakløse mat paa de bare trækbord. Han gyste ved tanken, det blev jo en levende død for ham. Meget bedre vilde det være at faa hvile under den grønne tue paa kirkegaarden.

Underholdningen avsluttedes med at de besøkende utdelte nogen forfriskninger samt smaa æsker med konfekt, som tilsynelatende opmuntret alle. James trodde at han skulde bli forglemt, og han banet sig vei frem og grep med skjælvende hænder en av disse æsker. En av de bebesøkende damer tok ham med et venlig smil ved haanden og ledet ham tilbake til sit sæte siende: «Vi har bragt en pakke til hver enkelt av dere. Ingen skal bli skuffet.»

Efter at de fremmede hadde fjernet sig, gik fattiglemmene tilbake til sine smaa, uhyggelige værelser. James til sin overraskelse fandt at han maatte bruke en krykke og bevæget sig meget langsomt og besværlig frem gjennem de lange, triste ganger og forbi værelser, hvor syke og krøplinger opholdt sig som ikke hadde forlatt sine senger eller avdelinger paa mange aar. Det tjenstgjørende personale bragte dem deres mat, og saa var de overlatt til at vente, stadig at vente. Ved enden av den lange

gang kom James til sit lille værelse, hvor han hadde nogen erindringer fra sit trivelige hjem. Paa et litet bord stod et fotografi av hans hustru og søn, og paa en kommode laa nogen smaating av interesse for ham alene. Træt og utmattet sank han ned paa en stol og blev overvældet i tankene om sin ungdom, gode hjem og familie.

Uten tvil var han forglemt av alle, aldrig et besøk, intet brev, ingen hilsen fra noget sted. Han visste at hans søn var en agtet og ledende borger i samfundet. Han hadde jo selv foraarsaket at han hadde faat en god utdannelse og derved var skikket til at utfylde enhver ansvarsfuld stilling i livet. Han tænkte, hvilken utaknemmelighet fra barn mot deres forældre, og taarene væld et frem fra hans sorgbetyngede hjerte.

Han følte sig glidende ned og med et dæmpet støt at falde paa gulvet. Forfærdet aapnet han øinene og saa sig forvirret omkring paa de velkjendte omgivelser i sit eget behagelige hjem. Hans hustru stod forundret ved hans side og sa: «Du har sikkert hat en styg drøm, din stønnen og graat har forfærdet mig.»

Værelset var blit koldt og mørkt, men efter nogen minutters eftertanke stod James op og skrudde paa lysene og saa sig forvirret omkring, likesom om han hadde været fraværende for en lang tid. Han erindret nu at han sat i lænestolen og overveiet en plan — hvilken? Jo nu kom det til ham, det var angaaende hans mor. Jeg maa uten ophold se og tale med mor, sa han til sin forundrede hustru, og uten nogen videre forklaring var han paa vei til sin mors værelse, hvor han paa en feberagtig maate banket paa døren. Det var saa usedvanlig at nogen kom og saa til hende, at hun uvilkaarlig spurte: Hvem kan det vel være som kommer her saa sent paa kvelden?

James kunde ikke til at begynde med si noget, men derimot betragtet han sin mor nøiere end han hadde gjort før, han saa paa hendes utslitte form, hendes magre, tynde hænder og rynkede ansigt og de glansløse øine, hvormed hun nu med stolthet saa paa sin søn. Hans opmærksomhet droges uvilkaarlig til et familiefotografi paa væggen — hans far, da en sterk og fyldig mand paa firti, sittende,

hans mor smuk og frisk staaende ved hans side, holdende det yngste barn, ham selv, ved haanden. Gruppert omkring var alle de ældre barn, iført deres bedste klær. Han hadde ofte hørt sin mor fortælle, at det tok hende en hel uke at faa familien færdig for dette fotografi.

«Mor!» sa han litt klodset. «Jeg har tænkt at dette værelse er for litet og koldt for dig. Hvordan vilde du synes om at flytte ind i det sydlige, saa du kunde ha solskin hele dagen? Du kunde jo benytte dette lille værelse som kjøkken og koke din egen mat, naar du ikke ønsket at spise med os i spiseværelset.»

Et tilfreds smil gik over hendes ansigt, idet hun sa: «Vet du at jeg ofte har ønsket at jeg kunde berede mine egne maaltider naar jeg vilde foretrække det, men kunde ikke fremkomme med en saadan tanke, for jeg følte at jeg var til formeget besvær allikevel. Jeg forstaar godt at jeg er blit gammel og mine skikke ikke altid passer med de nye moderne som din familie benytter. Undertiden har jeg ønsket at faa noget let fordøielig at spise tilaftens, da jeg var husholderske pleiet vi altid at ha middag midt paa dagen, mens I nu har dette maaltid om aftenen, og det synes ganske umulig for mig at faa dette til at passe.»

«Nu mor,» sa James bebreidende, «hvorfor lot du os ikke vite hvad du ønsket?»

«Jeg visste at alt vilde bli ret med tiden,» svarte hun haabfyldt. «Din far var sikker paa du vilde være god imot mig. Han sa ofte: James har et godt hode, og dersom jeg blir tat væk før han har endt sine studier, maa du paa ingen maate la ham slutte, men se efter at han gaar igjennem skolen. Han vil sikkert betale dig for al opofrelse.»

Den store, kraftige mand rødmet av skam, og for nogen øieblikke var hele hans opmerksomhet fæstet paa gulvmattens mønster. Hans mor fortsatte: «Da din far døde, var jeg tvungen til at sælge vort hjem for at betale vor gjæld. Mange ganger sa dine brødre: «Ta James ut av skolen og sæt ham i arbeide.» Din bror Robert var meget paastaaelig i denne sak og sa: Dersom den utdannelse, som han hadde hat, ikke var god nok for dig, skulde han

ikke gjøre det mindste for at hjælpe mig. Det gjorde mig meget ondt at høre ham tale paa denne maate. For det første hadde Robet ikke noget anlæg for utdannelse, og for det andet bodde vi mer end femti mil fra skolen. Litt efter litt blev ogsaa dine andre brødre enig med ham, og stadig utslynget de bebreidelser mot mig fordi jeg arbeidet som en slave for at holde dig i skole. «Er han bedre end os? Sæt lediggjængeren i arbeide og spar din egen ryg.»

James kunde nu forstaa aarsaken hvorfor hans brødre altid søkte at holde sig paa avstand baade fra ham og hans mor. Det var derfor ikke at undres over, at de meget sjelden skrev eller spurte efter nogen av dem. Skammens rødme farvet hans ansigt ved tanken om at hun hadde opofret saa meget for ham, og at han i virkeligheten hadde tænkt at sende hende til fattiggaarden. Uten at merke hans forlegenhet fortsatte hun:

«Jeg elsket alle mine barn like meget, ingen har nogen aarsak til at si andet. Guttene maatte hjælpe sin far med alt forekommende arbeide, og alle hadde den samme anledning til at gaa i skole. Efter din fars død blev det haardere for mig. Opmuntret ved de gode rapporter, som jeg fik fra lærerne angaaende din flid og fremgang, arbeidet jeg saa meget haardere. Og da du maatte reise til østen for at fortsætte dine studier, blev utgiftene meget større. Jeg vasket, skurte, sydde og var ofte kaldet som sykepleierske, ja tok fat i al slags arbeide for at tjene de nødvendige midler, og dog skammet jeg mig over at jeg ikke kunde sende dig paa langt nær saa mange penger som andre gjorde til sine sønner, men jeg gjorde alt hvad der stod i min magt, og fars ord kom ofte i mine tanker: «Han vil betale dig for alle dine opofrelser.»

Efter at du blev gift og jeg har hatt mit hjem hos dig, har jeg ofte følt at jeg var iveien, da jeg ikke kunde komme bort fra mine gamle vaner eller forbedre mit simple sprog. Jeg kunde jo ikke andet end se at de unge folk i dine selskaper vilde hviske til hverandre pekende paa mig, naar de saa mig gjøre noget som var upassende. Men hvad kunde jeg gjøre? Jeg hadde ikke noget andet

sted at gaa uten til fattighuset, og jeg vilde meget hellere dø end gaa der. Jeg ønsker slet ikke at bli meget bemerket, kun at ivareta mine smaa sysler som jeg er vant til. Desuten har jeg en følelse av at jeg ikke kommer til at bli med eder meget længer. Men dersom du kan undvære det sydlige værelse, skal jeg anvende en god del av min tid hvilende mig i solens varmende straaler.»

Store taarer rullet ned fra den sterke mands øine, mens en krampagtig graad rystet hans brede skuldre, omfavnet han sin mor og sa med graadkvalt stemme: «Værelset skal bli færdig for dig imorgen. Far tok ikke feil naar han sa at jeg vilde ta vare paa dig.»

Oversat av *Aug. S. S.*

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Den herlige tanke, som paavirker os i de helliges vidnesbyrd baade fra den oprindelige og nuværende tid, er den, at denne religion fremtræder ganske forskjellig fra alle andre religioner. Der er intet i verden lik den. Kristenhetens store centrale kjendsgjerning — at Kristus døde for vore synder og atter opstod fra de døde — staar aldeles uten sidestykke i religionens historie.

Baals, Brahmas eller Jupiters prester drømte aldrig om noget saadant. Confucius, Buddha eller Zoraster naadde aldrig frem til saadanne ophøiede ideer. Vore moderne materialister og spiritualister som har bemerket ophøielsen i denne lærdom, har forgjæves søkt at tilintetgjøre denne slutsten i evangeliets hvælving. Der er intet tilfælde i hele verdens historie om, at nogen anden religion nogensinde har frembragt lignende virkninger, intet andet tilfælde, hvor mænd, blottet for rigdom, vaaben, magt og ærdom, omvendte mængder av løgnagtige, vellystige, fordærvede avgudsdyrkere til hæderlige og fredelige kristne, slet og ret ved bøn og prædiken. Naar skeptikkeren fortæller os angaaende denne hastige utvikling av bedragere

som hverver tilhængere ved at love dem fri tilladelse til lyster, røverier og tyverier, og som beholder dem ved skrækken for krumsabelen og bøssekugler, da forhaaner han likefrem vor almindelige sans ved ukjendskap til forskjellen mellem den nedværdigende utøvelse av laster og dydens forædlende principper. Evangeliet er enestaaende i sine lærdommer; det er enkelt i sine foretagender, uten likhet i dets fremgang.

8. kapitel.

Historiske oplysninger fra Det Nye Testamentes tider.

De vidnesbyrd, hvad enten de er skrevne eller levende, som skyldes dem der har været aktive deltagere i det det sidste dages verk vil stedse ha betydning fremfor noget andet der er berettet av usympatiske eller uinteresserte personer. Desuagtet er historiske kjendsgjerninger og tildragelser samt beskrivelser git av saadanne personer ofte høist interessante ved, at de forsyner os med oplysninger vedrørende handlinger og fakta, som ikke er omtalt av mere fremragende forfattere. Thomas L. Kanes tale, som han holdt for det historiske selskap i Pennsylvanien, kaster f. eks. en lysflod over de Sidste Dages Helliges sedvaner og skikke; likeledes gir han en beskrivelse av de Helliges utdrivelse fra Nauvoo, som er av høieste interesse. Paa lignende maate har verdslige forfattere gjort mange hentydninger, der kaster lys paa Det Nye Testamentes historie, og ved dette lys ser vi en ny skjønhet og styrke i de inspirerte skribenters sprog.

Intet fornuftig menneske vil for et øieblik være i tvil om at gi de beretninger som Matthæus, Markus, Lukas og Johannes har skrevet fortrin fremfor aldeles menneskelige sammenstillinger. Frelserens biografi, som er skrevet av Fletwood og andre, taaler ingen sammenligning med den simple og dog ophøiede beretning, som skyldes evangelistene. Men det forringer ikke skriftenes autoritet at læse en skildring av Frelserens personlige optræden, saaledes som den er beskrevet av Markus, en romersk lovkyndig som bodde i Jerusalem; den bevares endnu i sin originalitet.

«Jesus av Nazareth, somme tider kaldt Galilæeren, var

en meget merkværdig person. Hans ansigtsfarve var lys, hans haar var brunt og faldt i tunge lokker ned paa hans skuldre. Hans øine var blaa og besat en saa gjennemtrængende kraft, at intet menneske kunde møte hans blik. Hans skjæg hadde en dyp vinkulør og var fint og tæt, det sagdes, at han aldrig var blit raket. Hans utseende var majestætisk, rolig og blidt og uttrykte visdom, dømmekraft og kjærlighet.»

Atter har vi Josephus vidnesbyrd, den berømte jødiske historieskriver, som florerte imellem det 37. og 98. aar efter den kristne tidsregning. Han var en jødisk prest og hadde ingen forbindelse med de tidlige kristne; allikevel meddeler han følgende i «History of the Antiquites of the Jews», Book XVIII:

«Nu var der paa den tid en vis mand, Jesus, dersom det kan tillates at benævne ham en mand; ti han var en utfører av vidunderlige verker, en lærer for saadanne mennesker, som med glæde annammet sandheten. Han fik mange tihængere, baade jøder og hedninger. Han var Kristus. Og da Pilatus paa vore ledende mænds tilskyndelse dømte ham til korset, blev han ikke forlatt av dem som fra først av elsket ham, og han viste sig for dem paa den tredje dag i levende live, som profetene hadde forutsagt, disse og ti tusen andre vidunderlige ting angaaende ham. Og de kristne folkeslag, som blev opkaldt efter ham, er endnu den dag idag ikke utdøde.»

Paa Kristi tid var Palæstina midtpunktet for den da kjendte verden. Mot nord og nordøst laa de forfaldne rester av det medo-persiske og det endnu ældre babyloniske keiserrike; mot øst laa de kraftige arabiske folkeslag, som uten frygt for nogen fremmed magt hadde opbygget deres hovedstad i Arabiens vilde bergkløfter, hvis prægtige ruiner fylder de reisende med forundring den dag idag.

Mot syd laa Ægypten hvilende i fordunklet storhet og kunde allerede prale av en graa alderdom; men netop denne ældgamle civilisation var for en stor del takskyldig til grundlæggerne av den jødiske stat. Mot vest laa Grækenlands og Italiens klassiske land.

Som det er bekjendt, blev jødene spredt vidt og bredt

efter det babyloniske fangenskap. Forholdsvis var det kun faa av dem som benyttet sig av Cyrus tilladelse til at vende tilbake til Palæstina. Flertallet av dem forblev i Babylon eller utvandret til andre land. Paa Kristi tid var for eksempel over halvdelen av indbyggerne i Aleksandria jøder, som ved handel var blit rike og hadde erhvervet sig magt. Paa den tid blev Arabiens, ja endog Indiens kyster besøkt av jødiske handelsmænd. I Lilleasien og Grækenland fandtes nu neppe en by som ikke hadde en jødisk synagoge. (Forts.)

Utdrag av korrespondanse.

Salt Lake City, Utah den 1. sept. 1922.

Præsident Aug. S. Schow.

Kjære broder!

Jeg paaskjønner meget deres venlighet i at sende mig «Morgenstjernen», hvorav jeg nu har mottat de første 14 nummer. Disse er nu paa sin mission blandt de norske her i byen, som læser dem med megen interesse. Nogen av dem, mine venner, har uttalt sig om at sende ind deres subskription samt penger for samme. Jeg har talt opmuntrende til mange av vore norske brødre angaaende «Morgenstjernen», fornemmelig til de som paa en intelligent maate kan bidra litt ved at skrive korte artikler eller brever til vort norske organ. Nogen av dem har ogsaa lovet at gjøre dette, hvorav jeg vil nævne O. J. Andersen, Christian Johannesen og Josef Straaberg.

Det er slet ikke tanken, at dette brev blir trykt, men jeg skal forsøke senere at sende noget som jeg kunde finde passende for deres læsere til opmuntring og nytte.

Jeg anbefaler meget tanken om at gi de lokale talenter anledning til at yde sine bidrag, saaledes som tilfældet er med «Millenial Star», derved kan ogsaa de som er mindre kjendte faa anledning til at bære sine vidnesbyrd gjennem pressen, som sikkert vil virke meget tilfredsstillende for alle. Hvorfor ikke? Kan ikke mange gode opløftende

tanker ha sit utspring fra de lavere stillede autoriteter? Dersom et medlem av kirken ønsker paa en ydmyg maate at frembyde noget henhørende til evangeliet, — værdifuld erfaring, uomstøtelig vidnesbyrd med en brændende lyst til at fremme sandhetens sak ved at benytte pennen — dette mægtige vaaben — likesaavel som munden, skulde han eller hun ikke gis anledning til at bli hørt? Med hensyn til de lokale ældster — landets sønner og andre som yder sit bidrag, naar de forsigtig gjennemgaaes, er i sandhet meget interessant og værdifuldt læsestof efter min mening.

Jeg har klippet ut og merket hundreder av denne slags fra «Millenial Star» som passende læsestof for mine barn.

Mange tanker kommer op i mit sind, som kunde skrives, men det er igrunden upraktisk at forklare sig i et kort brev. Men vi, de hellige her i Zion, følger med vore missionærer hvorsomhelst de er i den ganske vide verden, og vore bønner blir opsendt til naadens trone hver morgen og aften for alle som er vore repræsentanter. Mange iblandt os vet formedelst erfaring hvorledes det føles at være borte fra familie, slegt og venner, overlatt til sig selv i en kold og hjerteløs verden, frembærende vidnesbyrd om det gjengivne evangelium, og i almindelighet bli møtt med likegyldighet av sine medmennesker.

Jeg ønsker Guds velsignelse over dem og deres medarbeidere i mit fødeland, samt at mange av de oprigtige av hjertet i det fjerne norden maa komme til at glæde sig ved at annamme Jesu Kristi sande lærdomme.

Venskabeligst deres broder i evangeliet

dr. C. L. Olsen.

Den væsentligste kamp i verden vil altid være kampen mellem tro og vantro.

INDHOLD:

Vort jordlivs betydning i evangeliets lys 305	Filosofien av evangeliet. (Forts.) 316
Fattighuset for mor 310	Korrespondanse 319

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.